

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobců **a) J. K.**, bytem v P. 9, O. 323/63, **b) AAA Taxi s.r.o.**, IČ 28521781, se sídlem Zlonín 80, obou zastoupených JUDr. Koljou Kubičkem, advokátem se sídlem v Praze 4, Urbánkova 3360, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, odboru dopravy, se sídlem v Praze 5, Zborovská 11, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 5.1.2010, č.j.: 186953/2009/KUSK

t a k t o :

- I. Žaloba žalobce AAA Taxi s.r.o., s e o d m í á .**
- II. Žaloba žalobce J. K. s e z a m í á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobci se žalobou, doručenou Městskému soudu v Praze, domáhali přezkoumání a zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru dopravy, ze dne 5.1.2010, kterým bylo zamítnuto odvolání prvního žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi, ze dne 27.10.2009, čj: 150/28101, 30311/2009. Uvedenými rozhodnutími tak byl druhému žalobci pravomocně na dobu dvou let odebrán průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby č. 082873, vydaný Městským úřadem v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi na jméno J. K. Současně byla druhému žalovanému uložena povinnost uhradit Městskému úřadu v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi náhradu nákladů řízení v částce 1.000,-Kč.

Žalobci v podané žalobě uvedli, že napadají rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu, protože se jedná o rozhodnutí neodůvodněné, učiněné v rozporu se zákonem a nepřiměřeně přísné.

Žalobci v žalobě namítali, že správní úřad prvního stupně měl odebrat průkaz údajně na základě protokolu T/290409/2/De, sepsaného údajně při kontrole dne 29.4.2009 pracovníky Magistrátu hl.m.Prahy. Důvodem měla být skutečnost, že první žalobce si měl účtovat sazbu, která nebyla v souladu s cenovými předpisy, platnými pro území Hlavního města Prahy. Tato tvrzení správní úřad opřel pouze o uvedený protokol a o žádný jiný důkaz. Nijak se přitom nevypořádal s námitkami obou žalobců, učiněnými v průběhu celého správního řízení, kdy zejména ze strany druhého žalobce bylo namítáno, že je nutno vyčkat pravomocného rozhodnutí, kterým by bylo nesprávné účtování sazby prokázáno. Žalobci mají zato, že teprve na základě spolehlivě zjištěného stavu věci je možné rozhodnout, přičemž správně zjištěný skutkový stav je možno dovodit pouze z pravomocně skončeného řízení, což se v daném případě nestalo. Z tohoto důvodu byly důvodné i požadavky prvního žalobce na doplnění dokazování, neboť protokol o kontrole může sloužit pouze jako podklad pro řízení a ne jako jediný důkaz, na jehož podkladě by bylo možné průkaz odebrat.

Podle názoru žalobců kontrolní protokoly vystavuje a vyplňuje kontrolní pracovník a účastník řízení nemá možnost do jeho obsahu nijak zasahovat a vyjádřit se k němu. Žalovaný proto neodůvodněně vycházel pouze z konstatování, učiněného správním úřadem na místě prostřednictvím protokolů, takže nebyly zohledněny námitky žalobců, vznesené v průběhu celého řízení. Postupem správního úřadu tak bylo zasaženo do práva žalobců na spravedlivý proces, do práva hájit se v řízení i do práva na presumpci neviny, které jsou nutné dodržovat. Správní úřad nevyčkal rozhodnutí ve věci údajného předražení a odebral průkaz pouze na základě protokolu, učiněného jiným správním úřadem, aniž by protiprávní jednání bylo řádně prokázáno.

Závěrem podané žaloby žalobci poukázali na to, že sankce v podobě odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby na dobu dvou let a v jejím důsledku znemožnění prvnímu žalobci výkon výdělečné činnosti, je podle žalobců likvidačním opatřením, které znemožňuje prvnímu žalobci jakoukoli činnost, směřující k zabezpečení potřeb svých, své rodiny, kdy by se první žalobce stal osobou odkázanou na dávky pobírané od státu. Z tohoto důvodu žalobci navrhli, aby soud v případě, že neshledá důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, od nepřiměřeně vysoké sankce upustil.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že ze spisové dokumentace je zřejmé, že první žalobce jako řidič vozidla taxislužby byl dne 29.4.2009 v 16.30 hodin v rámci provádění státního odborného dozoru kontrolován pracovníky Magistrátu hlavního města Prahy v Praze 5 u Botelu Admirál. Kontrolou bylo zjištěno poškození cestujícího na ceně jízdného a pracovníkům dozoru se první žalobce prokázal pouze fotokopii průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby č. 082873. Poškození cestujícího na ceně jízdného spatřoval pracovník dozoru v tom, že první žalobce téhož dne za jízdu z Malého náměstí v Praze 1 na Hořejší nábřeží u Botelu Admirál v Praze 5 účtoval podle sazby č.1 s dílčími položkami jednorázovou sazbu 95,-Kč, jízdné 90,-Kč za jeden kilometr a čekání 10,-Kč za minutu, ačkoliv mohl podle nařízení Rady hlavního města Prahy č. 20/2006, o maximálních cenách osobní taxislužby, účtovat maximální cenu dílčích položek ve výši jednorázová sazba 40,-Kč, jízdné 28,-Kč za jeden kilometr a čekání 6,-Kč za minutu.

Uvedené skutečnosti byly prokázány stvrzenkou č. 00004 a protokolem o kontrole ze dne 29.4.2009.

Městský úřad v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi, odbor dopravy zahájil opatřením ze dne 3.6.2009 řízení ve věci odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby. K zahájení řízení se vyjádřili oba žalobci tak, že nesouhlasí se zahájením správního řízení, druhý žalobce současně požádal o přerušení řízení.

Rozhodnutím ze dne 27.10.2009 Městský úřad v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi rozhodl o odebrání průkazu č. 82873 na jméno J. K. a současně uložil druhému žalobci povinnost uhradit Městskému úřadu v Brandýse nad Labem – Staré Boleslavi náhradu nákladů správního řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal první žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 5.1.2010, odvolání zamítl a rozhodnutí správního úřadu prvního stupně potvrdil.

K jednotlivým uplatněným žalobním námitkám žalovaný odvolací správní úřad uvedl následující:

Oprávnění k provedení kontroly řidičů taxislužby vyplývá z ustanovení § 34 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů, kde jsou stanoveny základní podmínky pro výkon státního odborného dozoru. Výsledkem prováděného dozoru je sepsání protokolu, který v posuzovaném případě obsahuje všechny relevantní podklady pro vydání rozhodnutí. První žalobce měl na závěr provedeného kontrolního zjištění možnost vyjádřit se ke kontrole, avšak jak vyplývá z provedeného zápisu, první žalobce protokol odmítl podepsat i převzít. Průběh kontroly a správnost zápisu v protokolu stvrdili svými podpisy další dva pracovníci Magistrátu hlavního města Prahy.

Žalovaný správní úřad tvrzení žalobce o tom, že byla užita sazba, která není v souladu s cenovými předpisy, považuje za nepravdivé, neboť dalším důkazem - kromě zmíněného protokolu o kontrole - je stvrzenka č. 00004 s účtovanou částkou, která je součástí spisu. Otázkou aplikace podzákonného předpisu na ceny provozované taxislužby se zabýval Nejvyšší správní soud i Ústavní soud a oba dospěly k závěru, že smyslem a účelem cenové regulace je ochrana před negativními dopady nedokonalého trhu.

Pokud druhý žalobce namítal, že postupem správního úřadu tak bylo zasaženo do práva žalobců na spravedlivý proces, do práva hájit se v řízení i do práva na presumpci neviny, které jsou nutné dodržovat, protože správní úřad nevyčkal rozhodnutí ve věci údajného předražení a odebral průkaz pouze na základě protokolu, učiněného jiným správním úřadem, aniž by protiprávní jednání bylo řádně prokázáno, pak žalovaný odvolací správní úřadem odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2009, č.j.: 9As 97/2008 - 78, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož ze žádného zákonného ustanovení zákona o silniční dopravě nevyplývá, že by odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby mělo být vázáno na pravomocné rozhodnutí o uložení pokuty za porušení cenových předpisů. Odebrání průkazu tak nelze podmiňovat vydáním jiného pravomocného rozhodnutí či rozsudku, ale příslušný dopravní úřad jako správní úřad prvního stupně je povinen podle ustanovení § 21 odst.9 zákona o silniční službě průkaz odebrat na dobu dvou let. Žalovaný zároveň poukázal na to, že první žalobce při kontrole předložil pouze fotokopii průkazu způsobilosti řidiče taxislužby, což je v rozporu s ustanovením § 21 odst.11 písm.a) zákona č. 111/1994 Sb. Z judikatury je přitom patrné, že pokud zákonné ustanovení hovoří o platném

průkazu způsobilosti řidiče taxislužby, nelze hovořit o tom, že postačuje, aby byla ve vozidle taxislužby čelně vystavena jen kopie dokladu, která zcela jistě není platným průkazem způsobilosti řidiče taxislužby, jímž může být jen originál takového průkazu.

Nad rámec vyjádření k žalobě žalovaný poukázal na to, že dne 18.6.2010 mu bylo sděleno Policií České republiky, že první žalobce je prošetřován v případě podezření ze spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí.

Průběh správního řízení, který předcházel vydání žalobou napadeného rozhodnutí, byl náležitě vyjádřen účastníky řízení, jak žalobcem v podané žalobě, tak zejména žalovaným správním úřadem ve vyjádření k podané žalobě, shoduje se přitom se skutečnostmi, které jsou zřejmé z předloženého spisového materiálu.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

V první řadě soud zkoumal otázku, zda v případě obou žalobců byly splněny zákonem stanovené podmínky, za nichž může soud přezkoumat ve správním soudnictví pravomocné rozhodnutí žalovaného odvolacího správního úřadu (podmínky řízení), přitom dospěl k závěru, že tomu tak není.

Podle ustanovení § 5 s.ř.s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Napadené rozhodnutí bylo vydáno podle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném do 31.12.2008. Tento zákon obsahuje zvláštní právní úpravu pro správní řízení, vedené ve věci zadržení a odebrání průkazu k provozování taxislužby (ustanovení § 21 odstavec 14 zákona o silniční dopravě), která však nemá ustanovení o opravných prostředcích proti rozhodnutí správního úřadu prvního stupně. Na uvedené platí proto obecná právní úprava, obsažená v zákoně č. 500/2004 Sb., „nového“ správního řádu. Podle této uvedené právní úpravy lze podat proti rozhodnutí dopravního úřadu o odebrání průkazu způsobilosti řidiče taxislužby řádný opravný prostředek, kterým je odvolání.

Ze spisového materiálu správního úřadu je zřejmé, že proti rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem – Stará Boleslav ze dne 27.10.2009, č.j. 370/09, podal odvolání pouze žalobce J. K. a nikoli žalobce AAA Taxi s.r.o. V daném případě lze uzavřít, že tento žalobce řádný opravný prostředek proti rozhodnutí správního úřadu prvního stupně nepodal, ačkoli byl správním orgánem v odůvodnění jeho rozhodnutí o možnosti podání odvolání řádně poučen.

Podle ustanovení § 46 odst.1 písm.c) s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže byl podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. Podle

ustanovení § 68 písm.a) s.ř.s. je žaloba nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon. Soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že v případě žaloby AAA Taxi s.r.o. nejsou splněny zákonem stanovené předpoklady pro rozhodnutí o žalobě samé a proto soud rozhodl, jak ve výroku pod bodem I tohoto rozsudku uvedeno.

Žalobní námitky, vznesené v podané žalobě, tak soud posoudil na základě žaloby žalobce J. K.

Podle ustanovení § 21 odstavec 9 zákona o silniční dopravě dopravní úřad příslušný podle odstavce 5 rozhodne o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby, jestliže zjistí, že osoba řidiče nesplňuje podmínku bezúhonnosti či spolehlivosti. Dopravní úřad příslušný podle odstavce 5 rozhodne o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby z důvodů podle odstavce 13; v tomto případě dopravní úřad průkaz o způsobilosti řidiče odebere na dobu dvou let.

Podle ustanovení § 21 odstavec 13 téhož zákona je kontrolní orgán oprávněn zadržet průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby na místě samém z důvodů poškození cestujícího na ceně jízdného.

Městský soud v Praze nepovažuje za důvodnou žalobní námitku, že rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Shodně s žalovaným odvolacím správním úřadem je soud toho názoru, že stav věci spolehlivě vyplývá z obsahu protokolu o provedené kontrole a z kopie dokladu o výši jízdného č. 00004. Žalobce v podané žalobě pouze obecně konstatuje, že jeho požadavky na doplnění dokazování byly důvodné, není však jakkoli z podané žaloby zřejmé, o jaké návrhy doplnění dokazování se jednalo, k jakým konkrétním skutkovým či právním okolnostem posuzované věci se měly vztahovat. Proto případné provádění dalších – v žalobě blíže neurčených a nezdůvodněných důkazů - soud za dané situace považuje za zcela nadbytečné, neboť není dán žádný důvod k pochybnostem o pravdivosti obsahu pořízeného záznamu z kontrolní jízdy a samotným žalobcem vydaného dokladu o výši jízdného.

Namítal-li první žalobce v podané žalobě, že postupem správního úřadu prvního stupně bylo zasaženo do práva žalobců na spravedlivý proces, do práva hájit se v řízení i do práva na presumpci neviny, které jsou nutné dodržovat, jestliže při rozhodování o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby vycházel výlučně z obsahu sepsaného protokolu o kontrole, pak tuto námitku soud neshledal důvodnou. První žalobce měl na závěr provedení kontrolního zjištění možnost vyjádřit se ke kontrole, avšak jak vyplývá z provedeného zápisu, první žalobce protokol odmítl podepsat i převzít. Průběh kontroly a správnost zápisu v protokolu stvrdili svými podpisy další dva pracovníci Magistrátu hlavního města Prahy.

K žalobní námitce, že správní řízení ve věci odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby mělo být přerušeno do doby, než nabyde právní moci rozhodnutí příslušného správního úřadu o porušení cenových předpisů prvním žalobcem, městský soud uvádí, že řízení o odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby a řízení vedené pro porušení zákona o cenách jsou řízení na sobě nezávislá. Ze žádného zákonného ustanovení zákona o silniční dopravě nevyplývá, že by odebrání průkazu o způsobilosti řidiče taxislužby bylo vázáno na pravomocné rozhodnutí o uložení pokuty za porušení cenových předpisů. Předpokladem vydání rozhodnutí o odebrání průkazu podle ustanovení § 21 odst. 9 věta čtvrtá zákona o silniční

dopravě z důvodu podle ustanovení § 21 odst.13 písm.a) uvedeného zákona je spolehlivé zjištění dopravního úřadu o tom, že došlo k poškození cestujícího na ceně jízdného. Správní úřady obou stupňů shromáždily dostatek důkazních prostředků, z nichž vyplývá skutkový stav věci, o němž soud nemá žádných pochybností. Skutečnost, že prvostupňový správní orgán vydal rozhodnutí ve věci samé, aniž řízení přerušil, není za dané situace vadou řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost vydaných rozhodnutí, neboť rozhodnutí o odebrání průkazu neodvisí od toho, zda žalobce byl či nebyl uznán vinným porušením zákona o cenách (k tomu viz odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2009, č.j.. 9As 97/2008 – 78, www.nssoud.cz).

Prvý žalobce pro případ, že by soud napadené rozhodnutí nezrušil, požádal o upuštění od ní, pro její likvidační charakter. Soudu je známo rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20.4.2010, č.j. 1As 9/2008 – 133, publikované pod č.2092/2010 ve Sbírce rozhodnutí NSS, podle nějž je správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí.

V nyní posuzované věci se však tento právní názor neuplatní. Jednak odebrání průkazu není trestem za správní delikt; jednak zákon o silniční dopravě pro případ jednání, uvedených v ustanovení § 21 odst. 13 nestanoví škálu následků, v jejichž rámci by bylo možno vybírat přísnější či méně přísné a zvažovat přitom různá kritéria, nýbrž stanoví následek jediný, při jehož aplikaci nemá správní orgán žádnou možnost uvážení (k tomu viz též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27.6.2007, č.j.: 9Ca 305/2005 – 33, publikovaný pod č.1464/2008 ve Sbírce rozhodnutí NSS). Takto jednoznačně a striktně stanovený následek pak nelze ani nijak zmírnit, jak o to žalobce žádá, proto soud žádosti žalobce o snížení či prominutí sankce nevyhověl.

Správní orgán se ve správním řízení zabýval všemi shromážděnými listinnými důkazy a vypořádal se se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Na základě výše uvedeného odůvodnění Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.r.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29.května 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu